

Beretn. om den 50. internat. arbejdskonference i Genève 1966.

sociale ydelser, som staten ikke altid er i stand til at yde, f. eks. af sundhedsmæssig, uddannelsesmæssig og kulturel art samt med hensyn til fritidsbeskæftigelse eller transport.

14. Udveksling og udbredelse af oplysninger om andelsbevægelsens metoder, muligheder og begrænsninger i forbindelse med landboreformer bør fremmes på enhver måde, således at de indhøstede erfaringer kan stilles til rådighed for så mange lande som muligt.

5. Revision af konventionerne nr. 35, 36, 37, 38, 39 og 40 vedrørende alders-, invalide- og enkepension.

(1. behandling).

Som grundlag for komiteens arbejde forelå 2 af arbejdsbureauet udarbejdede rapporter med tilhørende forslag til konklusioner, der hviler på medlemslandenes svar på de af arbejdsbureauet udsendte spørgeskemaer.

I den nedsatte konferencekomité blev der udarbejdet et meget stort antal ændringsforslag. Komiteens forslag til konklusioner var enstemmigt vedtaget i komiteen og blev også vedtaget af konferencens flertal som grundlag for det konventionsudkast og udkast til rekommandation, der vil blive forelagt næste års arbejdskonference til vedtagelse.

Konklusionerne indeholder et meget stort antal bestemmelser, hvoraf dog en del allerede findes i den af konferencen i 1952 vedtagne konvention nr. 102 om minimumsstandarder for social tryghed.

I konklusionerne foresloges det, at de ældre konventioner afløses af én konvention, men således at ratifikation kan ske særskilt vedrørende henholdsvis alderspension, invalidepension og enkepension og særskilt for ansatte med andre erhverv end landbruget og ved landbruget.

Et medlemsland, der er utilstrækkeligt økonomisk udviklet, har mulighed for at tage visse midlertidige forbehold i en erklæring vedføjet ratifikationen.

Alderspension bør komme til udbetaling fra det 65. år eller fra anden højere alder, som myndighederne fastsætter under hensyn til befolkningsmæssige, økonomiske og sociale forhold, der skal være statistisk underbygget.

Invalidepension bør i hvert fald udbetales

til personer, hvis erhvervsevne er væsentligt nedsat. Pensionsprocenten bør normalt være 50 pct. af lønnen i invalidepension (mand med kone og to børn), 45 pct. i alderspension (mand med kone i pensionsalderen) og 45 pct. i pension til efterladte (enke med to børn).

Pension til efterladte udbetales til enken, når hun har nået en bestemt alder, der højst må svare til alderen for adgang til alderspension, eller hun har mindreårige børn at forsørge.

Disse procentsatser behøver dog først at være opfyldt efter længere tids forsikringstid eller opholdstid.

Konferencens flertal vedtog endvidere forslag til konklusioner vedrørende en rekommandation, der skal slutte sig til den fremtidige konvention.

Danmark har ikke kunnet ratificere de ældre konventioner, der er vedtaget i 30'erne, fordi de forudsatte, at pensionerne er opbygget på forsikringsmæssigt grundlag og udbetales uden hensyn til statsborgerforhold og bopæl.

De nu vedtagne konklusioner vil stort set kunne opfyldes fra dansk side, bortset fra afsnittet om enkepension, der ikke helt er i overensstemmelse med nuværende danske regler.

6. Fiskeres problemer.

(engangsbehandling).

På baggrund af forslaget fra „Udvalget for arbejdsbetingelser i fiskeriet“ fra december 1962 vedtog styrelsesrådet på sit møde i november 1963 at indkalde til en forberedende teknisk konference vedr. fiskeres problemer. Til behandling skulle optages spørgsmål om opholdsrum om bord i fiskeskibe, faglig uddannelse af fiskere og om duelighedsbeviser for fiskere.

Den tekniske forberedelseskonference afholdtes i Genève i oktober 1965, og efter beslutning ved styrelsesrådets møde i november 1965 vedtoges, at emnet skulle sættes på dagsordenen for konferencen 1966 for engangsbehandling.

Konferencen 1966 nedsatte en komité om fiskeres problemer. Komiteen, der bestod af 65 deltagere, valgte den russiske regeringsdelegerede til formand og den engelske regeringsdelegerede til rapportør,